

PRZEKORA (6) *sb f*

e oraz o jasne; a prawdopodobnie jasne (tak w -a sb).

sg [*N* przekora]. ◊ *A* przekorę (3). ◊ *pl* [*G* przek(o)r]. ◊ *A* przekory (3).

Sł stp notuje, Cn: przekory, Linde XVI (błędnie z Leop zam. przykora) – XVII – XIX w.; poza tym XVIII w.: przekor.

1. Złośliwe przeciwstawianie się komuś; przykrość, nieprzyjazny uczynek; lascivia, protervia, iocus petulantia et procacitate improbus *Cn* (5) :

Zwrot: »przekory sobie działać, [wiele przekor [komu] czynić]« = *exacerbare* *Vulg* [szyk zmienny] (1): Miedzy wielkimi kálkami/ Miefzkáiąc krucy z łowámi: Poczęli miedzy łobą wásń/ [...] *A* gdy tak w gniewie miefzkáli/ Przekory łobie działáli *BierEz* P4v; [acz mi wiele przekor czynił, jednakże służył mi ochędoźnie, temu złotych dwieście ma być dano. *TestEwang* 72].

Wyrażenie przyimkowe: »na przekorę, na przekory« = *žeby dokuczyć* (2:2): Owom ia iest táki drugi náłzego wieku *Ian*. (-) *Kuian*. (-) Aczém tu w ten lás do bydłá ták ná przekory dan. (-) *Korydan*. (-) *KlonŻal* E4.

~ na przekorę czego (1): to vczynił/ ná przekorę Kościołá chrześciánłkięgo *Luter*: iż odmienił wiárę y chwałę Pánu w Sákrámenćie: kthórą był zwykł przed tym czynić. *BiałKat* 333v.

na przekorę komu (1): ty panie boże otcze day mi włtac z martwych na przekorę żydom którzy mną gardzili. *WróbŻółt* dd5v.

na przekory czyje (1): Páni mu odpowiedziála/ Iuż łie była rozgniewála. Wiem iż mię ty nienawidziłz/ *A* o inney żenie myśliłz. [...] Y oto ná me przekory/ Nábyłes tákiedy potwory. *BierEz* B4v.~

[*Przen* [komu]: *A* nynye, aczesmy bila napelnyona, gestem wssidkiedy myłosci posbawiona, y gestem przekora wssidkiemv ludv [...] *SprChęd* 95.]

2. *n-pers* (1) :

Zestawienie (1): Ná któręý rzeczy świádectwo pieczęć náłzę/ [...] y Książąt niżęý nápiłánych [...] pieczęći łą záwiefzoné. [...] *Iákubá* Przekorę *Czechowłkięgo*/ *Przybyłłáwá* *Kowálłkięgo*/ *Mikołáiá* *Kiełbáłę* *Bydgołłkięgo* [*kasztelanów*] *SarnStat* 1082.

Synonim: 1. przykrość.

Cf [**PRZYKORA**]